

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobkyně: **X. X. s.r.o.**, IČO: X
sídlem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2022, č.j. MD-6686/2022-160/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 25. 2. 2022, č. j. MD-6686/2022-160/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 6. 8. 2021, č. j. MHMP 1176526/2021/Dvo (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) prvostupňovým rozhodnutím v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu rozhodl, že žalobkyně se dopustila přestupku tím, že jako provozovatelka vozidla tov. značky Volkswagen a specifikované registrační značky, v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), nezajistila, aby dne 22. 1. 2021 v 1:41 hodin, v ulici Koněvova u domu č. 165 v Praze, při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a došlo k tomu, že dosud nezjištěný řidič zastavil a poté zůstal s vozidlem stát v ulici Koněvova u domu č. 165 v Praze, v úseku označeném dopravní značkou č. V13 „šikmé rovnoběžné čáry“, tj. na vyznačené ploše, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat, čímž spáchal dosud nezjištěný řidič přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., a to porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona; žalobkyně jako provozovatelka vozidla se dopustila přestupku dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. porušením ust. § 10 odst. 3 téhož zákona, za což jí byla dle ust. § 125f odst. 4 a § 125c odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb. uložena pokuta ve výši 1 800 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně považovala napadené rozhodnutí za nezákonné, žalovaný se s ním vypořádal účelově a bez jakéhokoli materiálního podkladu, hlubšího a důkladného posouzení potvrdil prvostupňové rozhodnutí.
4. Namítala, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s důvody odvolání, kde žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně v rozporu se zákonem č. 361/2000 Sb. věc odložil a v řízení pokračoval proti provozovateli vozidla, aniž by naplnil podmínky správního řádu. Uvedla, že jako provozovatelka obdržela dne 14. 2. 2022 výzvu k uhrazení určené částky, na kterou nereagovala, neboť podle § 125 odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb. se správní orgán dožadoval pouze údajů k totožnosti řidiče, dle § 125h odst. 6 zákona se nejedná o povinnost, ale o dobrovolnost sdělit takové údaje, přičemž až skutečné podání vysvětlení podle správního řádu může věc dostatečně osvětlit. Odkázala na stanovisko ombudsmana č. 9 z roku 2012, rovněž podle § 10 odst. 4 zákona i osoba, které provozovatel svěřil vozidlo, má povinnost sdělit potřebné údaje, žalobkyně jako provozovatelka autoškoly nemůže vždy vědět, který z žadatelů či učitelů zrovna řídil vozidlo. Žalobkyně nepovažovala zastavení vozidla za přestupek, neboť šlo o zastavení ve smyslu § 2 písm. p) zákona, odmítla částku uhradit, sdělení identity řidiče nebylo namístě, vyčkala výzvy k podání vysvětlení.
5. Žalobkyně napadala výzvu k podání vysvětlení ze dne 19. 4. 2021, která je koncipována jako výzva k podání vysvětlení k došlému oznámení dle ust. § 137 odst. 1 správního řádu a ve které se správní orgán I. stupně domáhal podání vysvětlení písemně ve lhůtě 5 dní. Tento postup však žalobkyně považovala za nezákonný a za nerespektující zásadu legality správního řízení. Text výzvy považovala za zmatečný, nevěděla, čeho se správní

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

orgán I. stupně domáhal. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala podáním ze dne 26. 4. 2021, v němž správnímu orgánu I. stupně vysvětlila jeho vadný postup společně s citací zákonných ustanovení, především ust. § 137 správního řádu, a citací stanoviska veřejného ochránce práv (dále jen „VOP“) č. 9 z roku 2012, současně poukazovala na účelovou manipulaci s terminologií ve správním řádu, správní orgán ve výzvě například stanovil žalobkyni povinnost k učinění podání, přestože je tento institut dle § 37 správního řádu aktem směřujícím vůči správnímu orgánu. V úvodu výzvy pak žalobkyni uložil povinnost dle ust. § 137 správního řádu, aby „*podal ve lhůtě 5 dní nezbytné vysvětlení*“, tato formulace odporuje ust. § 137 odst. 1 správního řádu, neboť citované ustanovení odkazuje na ust. § 59 správního řádu, která správním orgánům stanovuje postup pro předvolání k podání vysvětlení, z této formulace je nepochybné, že podání vysvětlení je spojeno s povinností strpět úkon a dostavit se osobně k úkonu; v poučení výzvy je ust. § 137 správního řádu uvedeno včetně odkazu na ust. § 59 správního řádu. Ve výzvě se dále uvádí „*v podání sdělte údaje potřebné k určení ...*“, dále „*sdělení můžete učinit písemně, popř. ...*“, a dále „*rovněž můžete sdělení učinit ústně do protokolu*“, dle žalobkyně je zcela zřejmé, že se nemůže jednat o předvolání ve smyslu ust. § 59 správního řádu, který definuje povinnost tomu, kdo má vysvětlení podat, kdy, kam a v jaké věci se má dostavit. Žalobkyně rovněž odkázala na další vyjádření ve výzvě, kde správní orgán I. stupně uvádí „*pro účely shora uvedené žádosti můžete využít...*“, z čehož není zřejmé, zda jde o výzvu či žádost. Žalobkyně v reakci na tuto výzvu nezákonný postup u správního orgánu I. stupně namítala, a uváděla, že vysvětlení učiní tak, že se dostaví dle výzvy včas a na určené místo, a tím naplní svou zákonnou povinnost plynoucí z ust. § 137, resp. § 59 správního řádu. Dále vytykala výzvě, že v ní absentuje informace o postihu, ev. dalším postupu v případě, že povinnost podat nezbytné vysvětlení písemnou formou žalobkyně nesplní. Rovněž dle žalobkyně nelze odhlédnout od faktu, že správní orgány mají povinnost dle ust. § 137 odst. 3 správního řádu o podání vysvětlení pořídit záznam, který by správní orgán I. stupně při výše popsaném postupu zřejmě neučinil. Tento prvotní nezákonný postup dle žalobkyně řetězil další nezákonnosti, tj. že správní orgán I. stupně věc proti neznámému pachateli přestupku nezákonně odložil a v řízení nezákonně pokračoval proti žalobkyni.

6. Další námitky týkající se výzvy k podání vysvětlení ze dne 19. 4. 2021 žalobkyně uvedla v souvislosti s výtkami vůči napadenému rozhodnutí. Uvedla, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí účelově vyhnul vypořádání odvolací námitky žalobkyně týkající se výzvy k podání vysvětlení dle ust. § 137 písemně. Žalobkyně v podání ze dne 26. 4. 2021 uvedla, že podání vysvětlení dle § 137 odst. 1 správního řádu učiní, nesouhlasila s vyjádřením žalovaného, že správní orgán I. stupně dostal zákonem stanovené povinnosti, považovala to za výsměch právnímu řádu ČR, uvedla, že pokud zákon stanoví správnímu orgánu postup k procesním úkonům, je nepřijatelné, aby si jej úřad upravoval podle své libosti; dle žalobkyně jde o jednoznačný exces, odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, dle kterého se domnívala, že nebyla povinna na výzvu k podání vysvětlení dle ust. § 137 správního řádu písemně reagovat. V intencích nálezu je žalobkyně toho názoru, že se správní orgán domáhal jakési formy spolupráce (tj. aby si žalobkyně domluvila schůzku po telefonu, aby k žádosti použila přiložený formulář, aby sdělení činila písemně, atd.), citaci nálezu uvedla v podaném odvolání, žalovaný na uvedený nálezy vůbec nereagoval, tuto judikaturu nevyvrátil, judikatura citovaná žalovaným na str. 3 napadeného rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

je nepoužitelná, neboť řízení, které bylo zahájeno vůči žalobkyni, bylo nezákonné od momentu výzvy dle ust. § 137 správního řádu; poukázala na maximální a zřetelnou snahu žalovaného bagatelizovat nezákonnost výzvy k podání vysvětlení.

7. Dále se žalobkyně vyjádřila k postupu správního orgánu I. stupně, kdy uvedla, že nepředvídala a nepochopila, proč správní orgán I. stupně vyhotovil příkaz o uložení pokuty, správní orgán zjevně nerespektoval žádnou ze zásad správního řízení.
8. Poukázala na to, že v omluvě za nedostavení se k ústnímu jednání sdělila, že vozidlo na předmětném místě bylo zaparkováno z důvodu, že se stalo neschopným provozu kvůli závadě v motoru, na místě stálo 5 dní, než bylo odvezeno do servisu, místo k zaparkování bylo vybráno z důvodu vhodnosti a minimální nebezpečnosti, na tyto případy pamatuje ust. § 2 písm. p) zákona č. 361/2000 Sb.; žalobkyně uvedla, že ji nikdo nemůže nutit k tomu, aby na vozidle vznikla větší škoda než ta, která se objevila v průběhu jízdy. Dle žalobkyně jde o účelovou kvalifikaci jednání vykazujícího formální znaky přestupku, avšak správní orgán I. stupně ani žalovaný nedokázaly pojmenovat materiální znak přestupku.
9. Ohledně práva dle § 36 odst. 3 správního řádu na seznámení se s podklady se žalobkyně vymezila proti vypořádání její odvolací námítky. Žalobkyně v odvolání odkázala na judikaturu, tj. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 – 36, které účastníkům zaručuje toto právo nad rámec zákona, žalobkyně připustila, že se k ústnímu jednání nedostavila, neboť na něj zapomněla, nicméně v omluvě výslovně uvedla, že se práva na vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu nevzdává, proto správní orgán I. stupně měl takový úkon učinit, a pokud tak neučinil, mělo být rozhodnutí dle ustálené judikatury zrušeno. Také uvedla, že až v omluvě argumentovala důvody zastavení vozidla na dopravní značce V13, takže správní orgán I. stupně nemohl mít dokazování za procesně uzavřené, žalobkyně ani nebyla o faktu dokončeného dokazování, a tedy nástupu procesního úkonu dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, informována. Nesouhlasila s hodnocením správního orgánu I. stupně (viz str. 5/7 prvostupňového rozhodnutí), dle kterého se žalobkyně již k podkladům vyjádřila podáním ze dne 26. 7. 2021, rovněž měla za to, že judikatura, na kterou poukazovala, je v dané věci stále použitelná, byť se vztahuje k již zrušenému zákonu č. 71/1967 Sb.
10. Žalobkyně dále namítala, že neměla vůbec příležitost doložit svá tvrzení o nepojízdnosti výcvikového vozidla, neboť podání vysvětlení mělo proběhnout v rozporu se správním řádem jen písemným podáním informací k určení totožnosti řidiče (nikoli toho, komu žalobkyně vozidlo svěřila do užívání), a nikoli tedy osobním sdělením důvodů zastavení vozidla na dopravní značce V13 a doložením způsobu a provedení opravy, kdy žalobkyně mj. disponuje též oprávněním k opravám silničních vozidel. V případě, že by proběhl alespoň úkon podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, tak by žalobkyně doložila nákup vadných čidel.
11. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s tím, že její tvrzení o označení nepojízdného vozidla výstražným trojúhelníkem, je nevěrohodné, neboť by si toho všimli strážníci městské policie; toto tvrzení považovala za nepravdivé. Tito strážníci totiž dle žalobkyně pořídili fotodokumentaci z bezprostřední blízkosti vozidla a nikoli ze vzdálenosti 50 m, kde byl výstražný trojúhelník umístěn. Žalobkyně dále poukázala na postup strážníků městské

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

policie, kteří při šetření přestupku zaparkovali své vozidlo na chodníku, k tomu přiložila fotografii.

12. Žalobkyně namítala, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí absentuje povinná náležitost dle ust. § 93 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), a to vyslovení viny, žalovaný vadu tohoto výroku, ač vázán ust. § 89 odst. 2 správního řádu, neodstranil, touto vadou trpí i příkaz o uložení pokuty. I v napadeném rozhodnutí je nesprávně uvedeno, že byla žalobkyně správním orgánem I. stupně shledána vinnou, ve výroku je však uvedeno pouze to, že se žalobkyně dopustila přestupku a že se jí ukládá pokuta, ovšem bez vyslovení viny.
13. Žalovaný dle žalobkyně rovněž nerespektoval ust. § 69 odst. 1 správního řádu, žalobkyně je přesvědčena, že napadené rozhodnutí nezpracovával ředitel odboru agend řidičů, Mgr. D., nýbrž některý z podřízených úředníků, nejedná se tak o vrchnostenské postavení úřadu, ale o nekontrolovatelnou libovůli úředních osob bez přímé odpovědnosti za svou práci s cílem šikanování občanů.
14. Žalobkyně dále odmítala tvrzení žalovaného, že by prakticky v každém odstavci odvolání jmenovala oprávněnou úřední osobu s cílem navodit její nekompetentnost a neznalost práva, uvedla, že se žádných pomluv, urážek či ponížení nedopustila, vždy jmenovala p. D. ve vztahu k nerespektování zákonnosti a práv obviněného tj. žalobkyně; žalovaný mohl přijmout jiná opatření než toto rozebírat v napadeném rozhodnutí, žalobkyně považuje postup úředníka jako rozhodnutí iniciované někým jiným, než jím samým. Žalobkyně také považovala za nepřípustné použití jakýchkoliv invektiv ze strany správních orgánů na adresu jednatele žalobkyně, když jde o objektivní odpovědnost žalobkyně. Neztotožnila se rovněž s poznámkou žalovaného, že tvrzení žalobkyně je drzé, pro toto nemá žalovaný žádný důkaz, výstražný trojúhelník byl umístěn více jak 50 metrů za vozidlem, odkazovala na negativní zkušenosti se strážníky městské policie a jejich neznalost zákona č. 361/2000 Sb.
15. V závěru navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, a aby žalovaný zaplatil žalobkyni náhradu nákladů soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval postup správního orgánu I. stupně před zahájením řízení a průběh správního řízení, k žalobním námitkám uvedl, že částečně korespondují s námitkami odvolacími, s nimiž se zabýval již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž odkázal, a na svém právním názoru trval. Konstatoval, že v řízení postupoval v souladu s právními předpisy, způsob jeho rozhodování není nekontrolovatelnou libovůlí úředních osob bez přímé odpovědnosti za svou práci s cílem šikanování občanů, žalobkyně očividně nechce nést ze zákona č. 361/2000 Sb. vyplývající objektivní odpovědnost. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

17. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 22. 1. 2022 v 01:41 hodin bylo v Praze v ulici Koněvova, u domu č. 165, zadokumentováno neoprávněné stání motorového vozidla tov. zn. Volkswagen a specifikované registrační značky, jehož provozovatelem je

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

žalobkyně, kdy nezjištěný řidič porušil ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. tím, že s vozidlem stál v úseku platnosti vodorovné značky č. V13 „šikmé rovnoběžné čáry“, tj. na vyznačené ploše, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ní nákladem zasahovat, čímž bylo porušeno ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. Součástí spisu jsou fotografie zachycující předmětné vozidlo stojící na vodorovné dopravní značce č. V13.

18. Výzvou ze dne 5. 2. 2021, č. j. 158810/2021, byla žalobkyně jako provozovatelka vozidla dle ust. § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. vyzvána k uhrazení částky 500 Kč, případně ke sdělení údajů ohledně totožnosti řidiče vozidla, a to do 15 dní od doručení této výzvy. Žalobkyni byla výzva doručena dne 14. 2. 2021. Žalobkyně na tuto výzvu nereagovala.
19. Výzvou ze dne 19. 4. 2021, č. j. MHMP 514502/2021/Dvo, byla žalobkyně dle ust. § 137 odst. 1 správního řádu a ust. § 10 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. vyzvána k podání nezbytného vysvětlení sdělením údajů potřebných k určení totožnosti řidiče, a to ve lhůtě 5 dní ode dne doručení této výzvy, rovněž byla poučena o možnosti podání sdělení písemně, popř. v elektronické podobě, popř. ústně do protokolu. Ve výzvě bylo sděleno, že pokud žalobkyně nesdělí údaje potřebné k určení totožnosti řidiče, bude věc přestupku řidiče odložena. Tato výzva byla žalobkyni doručena dne 22. 4. 2021.
20. V reakci na výzvu ze dne 19. 4. 2021 žalobkyně upozorňovala na to, že správní orgán I. stupně nepostupuje podle správního řádu, ust. § 137 správního řádu neumožňuje podávat nezbytné vysvětlení písemnou formou, neboť odkazuje na ust. § 59 správního řádu o předvolání k provedení úkonu. Žalobkyně své povinnosti dle ust. § 137 odst. 2 správního řádu chce splnit, ovšem žádá, aby bylo ze strany správního orgánu I. stupně postupováno v souladu se zákonem. Dle stanoviska veřejného ochránce práv č. 9 z roku 2012 se vysvětlení může týkat poskytnutí informace o tom, jakým způsobem a za jakých okolností ke spáchání přestupku došlo, kdo tento přestupek spáchal, ke zjištění svědků, apod., ale ke sdělení skutečnosti vedoucí ke zjištění totožnosti osoby, které bylo vozidlo svěřeno, slouží institut v ust. § 10 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. Žalobkyně uvedla, že totožnost řidiče sdělí poté, co k tomu bude vyzvána v souladu se zákonem č. 361/2000 Sb. a se správním řádem, písemné sdělení však nelze učinit, neboť by sdělením údajů o osobě, které bylo vozidlo svěřeno, mohlo dojít k porušení zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů. V závěru uvedla, že neporozuměla, co správní orgán I. stupně požaduje, zda podání vysvětlení, podání, sdělení nebo žádost; byla přesvědčena, že tak správní orgán I. stupně činí zcela účelově a bez znalosti správního řádu a zákona č. 250/2016 Sb., s ohledem na minulá zastavená řízení proti žalobkyni považovala jednání správního orgánu I. stupně za podjaté se zájmem na výsledku řízení.
21. V záznamu ze dne 20. 5. 2021, č. j. MHMP 719870/2021/Dvo, správní orgán I. stupně dle ust. § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb. odložil věc přestupku proti podezřelému dosud nezjištěnému řidiči, neboť do 60 dní ode dne přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě; uvedl, že podání žalobkyně nevedlo ke zjištění totožnosti řidiče předmětného vozidla v rozhodné době a místě, ze strany žalobkyně nebyla poskytnuta potřebná součinnost a tím bylo znemožněno další šetření ke zjištění totožnosti řidiče, podání vysvětlení je právem žalobkyně, pokud svého práva nevyužije, může se jednat o její taktiku. K námitce podjatosti uvedl, že v této fázi řízení nemůže být uplatněna, dále

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vedl, že bylo postupováno v souladu s právními předpisy v rámci věcné a místní příslušnosti.

22. Příkazem ze dne 20. 5. 2021, č. j. MHMP 719894/2021/Dvo, doručeným žalobkyni dne 27. 5. 2021, správní orgán I. stupně zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. pro porušení ust. § 10 odst. 3 téhož zákona, a to s ohledem na ust. § 125f odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.
23. Proti příkazu podala žalobkyně dne 3. 6. 2021 odpor, v němž vyjádřila nesouhlas s odložením věci bez toho, aby byly učiněny všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele, odkázala na podání ze dne 26. 4. 2021, v němž uváděla, že podání vysvětlení učiní, avšak v souladu se správním řádem; postup správního orgánu I. stupně považovala za nezákonný a účelový, jednání oprávněné úřední osoby považovala za arogantní.
24. Dne 10. 6. 2021 bylo žalobkyni doručeno předvolání k ústnímu jednání o přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 80 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb. a ust. § 59 správního řádu, na den 20. 7. 2021 v 10:00 hodin. Byla v něm poučena, že závěrem ústního jednání jí bude dle § 36 odst. 3 správního řádu před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, pokud se tohoto práva nevzdala.
25. Dle protokolu o ústním jednání ze dne 20. 7. 2021, č. j. MHMP 1080443/2021/Dvo, se žalobkyně k tomuto jednání nedostavila, proběhlo tak v její nepřítomnosti.
26. Dne 26. 7. 2021 byla správnímu orgánu I. stupně doručena omluva žalobkyně za její nepřítomnost u ústního jednání, kde uvedla, že na konání ústního jednání zapomněla. Dále uvedla, že předmětné vozidlo stálo na vodorovné dopravní značce č. V13 z důvodu poruchy, která se zobrazila na palubní desce (později zjištěna závada na dvou ze čtyř čidel, které řídí chod motoru, resp. dodávku paliva do motoru), vozidlo tak bylo odstaveno na nejbližší vhodné místo, a to až do doby, kdy se uvolnilo místo ve smluvním autoservisu. Dle žalobkyně tak nebylo možné považovat stání předmětného vozidla za stání, nýbrž za zastavení dle ust. § 2 písm. p) zákona č. 361/2000 Sb., protože nelze takové jednání považovat za přestupek; u vozidla byl po odstavení také umístěn výstražný trojúhelník (později nebyl nalezen), který nebylo možné umístit do vzdálenosti 50 metrů, vozidlo bylo odstaveno na uvedené místo, aby netvořilo nebezpečnou překážku silničního provozu. V závěru uvedla, že se nevzdává práva na vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, také podotkla, že kdyby podání vysvětlení dle ust. § 137 správního řádu proběhlo, jak zákon ukládá, sdělila by tyto okolnosti do záznamu, podání vysvětlení písemnou formou však odporuje zákonu.
27. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 4. 8. 2021 bylo shledáno, že se žalobkyně dopustila přestupku dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. porušením ust. § 10 odst. 3 téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta ve výši 1 800 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení. Správní orgán I. stupně se vyjádřil k námitce podjatosti, k námitkám uvedeným v odporu proti příkazu uvedl, že podání vysvětlení je právem žalobkyně, pokud svého práva nevyužije, může se jednat o její taktiku, poukázal na možnosti zbavení se odpovědnosti za přestupek dle ust. § 125f odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb. K zastavení vozidla dle ust. § 2 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. správní orgán I. stupně uvedl, že nezjištěný řidič stál v úseku platnosti vodorovné dopravní značky č. V13 a na

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

této ploše je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat, což znamená, že se zde nesmí ani zastavit, odkázal na ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 – 83, podle kterého z žádného právního předpisu nelze dovodit, že by účastník provozu na pozemních komunikacích mohl sám činit soudy o zákonnosti dopravní značky a podle toho se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit. Správní orgán I. stupně uvedl, že v případě žalobkyně jde o autoškolu, jež připravuje žadatele na řidičské oprávnění, a proto učitelé i jednatel žalobkyně musí znát právní předpisy a jít všem řidičům příkladem, a nemělo by docházet k obstrukcím v řízení o přestupku. K námitce poruchy vozidla s odkazem na ust. § 52 správního řádu uvedl, že žalobkyně svá tvrzení o poruše vozidla ničím nedoložila. K námitce týkající se ust. § 36 odst. 3 správního řádu uvedl, že žalobkyni byla dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, o čemž byla poučena v předvolání k ústnímu jednání, navíc své vyjádření učinila podáním ze dne 26. 7. 2021.

28. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 18. 8. 2021 blanketní odvolání, které k výzvě správního orgánu I. stupně odůvodnila dne 29. 8. 2021. První část odvolacích námitek se týkala postupu správního orgánu I. stupně před zahájením řízení, jež dle žalobkyně odporoval správnímu řádu, žalobkyně odkázala na výzvu ze dne 19. 4. 2021 a uvedla k ní obdobné námitky jako v žalobě. Ve druhé části napadala postup v průběhu řízení, správní orgán I. stupně se nezabýval informací uvedenou v omluvě za nedostavení se k ústnímu jednání, tedy že vozidlo bylo pro poruchu nepojízdné a zároveň, že se žalobkyně nevzdává svého práva dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, odkázala na rozhodnutí NSS ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 – 36, a uvedla, že porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu je důvodem pro zrušení rozhodnutí. Ve třetí části napadala prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je nezákonný, když nerespektoval správní řád, dále znovu napadala požadovanou formu vysvětlení dle ust. § 137 správního řádu, nezákonné odložení věci a zahájení řízení proti žalobkyni; poukazovala na poruchu vozidla a uvedla, že pokud se nedopustil přestupku řidič, nemůže se přestupku dopustit ani provozovatel. Také poukázala na to, že k doložení poruchy a opravy nedostala možnost, neboť nebylo postupováno v souladu se zákonem (při podání vysvětlení a při nemožnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí), namítala, že správní orgán I. stupně žádným způsobem nedefinoval naplnění materiálního znaku, přičemž z důvodu nepojízdnosti vozidla, kdy netvořilo překážku v silničním provozu, byla společenská škodlivost vyloučená. Dále se žalobkyně ohrazovala vůči nemístným poznámkám a invektivám ze strany správního orgánu I. stupně, když poukazoval na skutečnost, že žalobkyně je provozovatelkou autoškoly; tento postup považovala žalobkyně za účelový a vypovídající o osobním postoji oprávněné úřední osoby vůči žalobkyni, obviňování z obstruování není na místě, jde o dehonestaci žalobkyně. Závěrem odkázala na rozhodnutí NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 As 32/2008 – 146, který je možný aplikovat na požadavek písemného podání vysvětlení, a na nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08.
29. V napadeném rozhodnutí ze dne 25. 2. 2022 žalovaný zopakoval postup před zahájením správního řízení a průběh správního řízení, odkázal na ust. § 125f odst. 5 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. a rozsudky NSS ze dne 16. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45, ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, a ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, k tomu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

dále uvedl, že žalobkyně nesdělila údaje k totožnosti řidiče, a proto správnímu orgánu I. stupně nezbylo, než věc přestupku řidiče odložit a zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla, o tomto postupu byla žalobkyně poučena ve výzvě. Měl za to, že správní orgán I. stupně dostal své zákonné povinnosti a učinil nezbytné kroky ke zjištění řidiče vozidla. K námitkám vůči výzvě k podání vysvětlení uvedl, že obsahovala veškeré náležitosti, argumentace žalobkyně o nesprávnosti a nejasnosti použité terminologie neobstojí, konstatoval, že žalobkyně měla možnost uvést totožnost řidiče, avšak neučinila tak, postup žalobkyně hodnotil jako obstrukci. K námitkám proti postupu správního orgánu I. stupně žalovaný uvedl, že samotná formulace v omluvě ze dne 26. 7. 2021, že se žalobkyně nevzdává práva dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neznamena, že byl správní orgán povinen nařídít náhradní termín ústního jednání, žalobkyně se na svém právu zkrátala sama, nevyužila ani práva nahlížet do spisu dle ust. § 38 správního řádu, navíc se v omluvě vyjádřila a správní orgán I. stupně toto vyjádření zohlednil. Tvrzení žalobkyně o poruše vozidla považoval žalovaný za nevěrohodné, neboť pokud by bylo pravdivé, určité by ji uplatňovala od samého začátku, správní orgán I. stupně se danou námitkou rovněž zabýval, kdy uvedl, že je třeba na podporu svých tvrzení označit důkazy, žalovaný k tomu uvedl, že jde o výraz zásady oficiality, odkázal na rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35, tvrzení žalobkyně o označení vozidla výstražným trojúhelníkem považoval za krajně nevěrohodné z důvodu, že by si toho všimli strážníci městské policie, judikaturu použitou žalobkyní považoval za irelevantní, přičemž se vztahuje k neplatnému zákonu č. 71/1967 Sb. K námitkám do výroku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odkázal na ust. § 68 odst. 2 správního řádu, námitky týkající se nezákonného odložení věci přestupku řidiče a zahájení řízení o přestupku provozovatele jsou ve vztahu k výroku rozhodnutí irelevantní a nepřezkoumatelné, odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Námitku nulity prvostupňového rozhodnutí považoval za obecnou a nekonkretizovanou, žalobkyně neupřesnila, v čem měla nicotnost rozhodnutí spočívat, nicotnost rozhodnutí neshledal. Poznámku správního orgánu I. stupně ohledně příkladného jednání žalobkyně jakožto provozovatelky autoškoly nepovažoval za dehonestaci. Žalobkyní citovanou judikaturu nepovažoval za přílehlavou, nesouhlasil s tím, že byla žalobkyně povinna podat vysvětlení, odkázal na ust. § 125h odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb., poté, co žalobkyně na výzvu nereagovala, mohl správní orgán I. stupně věc přestupku odložit a zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla, ale správní orgán I. stupně nad rámec svých povinností žalobkyni vyzval další písemností k podání vysvětlení, žalobkyně této opakované možnosti sdělit osobu řidiče nevyužila a obstrukčně se odvolávala na náležitosti, jež má taková výzva obsahovat, sama se tak zkrátala na svém právu sdělit osobu řidiče. Dle žalovaného byl skutkový stav dostatečně zjištěn a není pochyb o spáchání uvedeného protiprávního jednání žalobkyní, správní orgán I. stupně postupoval zákonným způsobem.

V. Hodnocení Městským soudem v Praze

30. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

31. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
32. Podle ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
33. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
34. Podle ust. § 125f odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
35. Podle ust. § 125h odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb. *neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.*
36. Podle ust. § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., ve znění účinném od 1. 12. 2018 do 31. 1. 2022, *správní orgán, aniž řízení zahájí, věc usnesením odloží, jestliže nezjistí do 60 dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
37. V hlavní žalobní námitce žalobkyně poukazovala na to, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, což bylo dáno zejména nezákonností výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 19. 4. 2021.
38. K tomu je třeba uvést, že správní orgán I. stupně již výzvou ze dne 5. 2. 2021 žalobkyni jako provozovatelku vozidla v souladu s § 125h odst. 1, 2 a 7 zákona č. 361/2000 Sb. vyzval k uhrazení určené částky ve výši 500 Kč, přičemž jí poučil, že pokud částku neuhradí, může ve stejné lhůtě písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, toto sdělení se považuje za podání vysvětlení (§ 125h odst. 6 zákona). Z toho plyne, že zákon č. 361/2000 Sb. výslovně připouští, aby podání vysvětlení týkající se sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla bylo učiněno pouze písemnou formou. Žalobkyně byla o této možnosti informována a bez zřejmého důvodu ji v návaznosti na danou výzvu nevyužila.
39. Výzvou ze dne 19. 4. 2021 byla žalobkyně dle ust. § 137 odst. 1 správního řádu a ust. § 10 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. vyzvána k podání nezbytného vysvětlení k prověření došlého oznámení, a to ve lhůtě 5 dní ode dne doručení výzvy; v podání měla sdělit údaje potřebné k určení totožnosti řidiče. Sdělení mohla učinit písemně, popř. elektronicky, či ústně do protokolu po předchozí telefonické dohodě.
40. Takový postup správního orgánu I. stupně před zahájením řízení vůči ní jako provozovatelce vozidla žalobkyně považovala za rozporný s ust. § 137 správního řádu,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

neboť žalobkyni výzvou ze dne 19. 4. 2021 nepředvolal k podání vysvětlení, ale požadoval podání písemného vysvětlení, a to sdělení údajů k určení totožnosti řidiče vozidla. Žalobkyně je s odkazem na nálezný Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, přesvědčena, že na výzvu správního orgánu I. stupně nebyla povinna písemně reagovat. Následkem tohoto nezákonného postupu pak dle žalobkyně bylo nezákonné odložení věci přestupku řidiče a zahájení řízení vůči žalobkyni, neboť správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče vozidla; na příslušnou odvolací námitku žalovaný řádně nereagoval.

41. Podle ust. § 137 správního řádu *k prověření oznámení, ostatních podnětů a vlastních zjištění, která by mohla být důvodem k zahájení řízení z moci úřední, opatřuje správní orgán nezbytná vysvětlení. Správní orgán dále opatřuje vysvětlení potřebná k určení předpokládaného rozsahu podkladů pro rozhodnutí, stanoví-li tak zvláštní zákon. Vysvětlení může požadovat jen tehdy, nelze-li rozhodné skutečnosti zjistit jiným úředním postupem. Při opatrování vysvětlení se obdobně užíjí ustanovení o předvolání (§ 59) a předvedení (§ 60). O odepření vysvětlení obdobně platí to, co pro odepření součinnosti při dokazování a zákaz výslechu.* (odst. 1) *Každý je povinen podat správnímu orgánu vysvětlení podle odstavce 1. Tomu, kdo bezdůvodně odepře podat vysvětlení, může správní orgán uložit pořádkovou pokutu (§ 62) až do výše 5 000 Kč.* (odst. 2) *O podání vysvětlení se pořizuje záznam, který obsahuje údaje umožňující identifikaci osoby, která skutečnost sděluje, uvedené v § 18 odst. 2, vylíčení předmětných skutečností, datum, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.* (odst. 3)
42. Podle ust. § 10 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. *provozovatel vozidla a osoba, které provozovatel svěřil vozidlo, s výjimkou, kdy provozovatelem vozidla je zpravodajská služba, jsou povinni na výzvu policie, krajského úřadu nebo obecního úřadu obce s rozšířenou působností sdělit skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého z porušení ustanovení tohoto zákona; tímto ustanovením není dotčeno ustanovení zvláštního právního předpisu upravující právo odepřít výpověď nebo podání vysvětlení.*
43. Z citovaného ustanovení § 137 správního řádu vyplývá, že se při opatrování vysvětlení obdobně užíjí ustanovení o předvolání, tj. § 59 správního řádu, podle kterého *správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.*
44. Soud konstatuje, že podání vysvětlení před zahájením řízení obecně slouží správnímu orgánu k získání informací za účelem zjištění skutečnosti, zda vůbec a případně vůči komu zahájit přestupkové řízení.
45. Z obsahu výzvy ze dne 19. 4. 2021 je zcela zřejmé, že jejím cílem bylo zjistit příslušné údaje k identifikaci řidiče, který se s daným vozidlem dopustil přestupku, ve výzvě tak správní orgán I. stupně zcela nepochybně vyzval žalobkyni ke sdělení totožnosti řidiče vozidla za účelem prověření došlého oznámení. Nelze tak souhlasit s námitkou, že by její obsah byl nejasný či zmatečný. Ani obsah výzvy, kterou správní orgán směřoval pouze ke zjištění totožnosti řidiče, nepovažuje soud za nezákonný, neboť podání

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

vysvětlení slouží ke zjištění všech skutečností, na jejichž základě správní orgán provede úvahu, zda má dostatek podkladů k zahájení řízení o přestupku vůči konkrétní osobě či nikoli.

46. Nelze se ztotožnit ani s námitkou, že žalobkyni bylo ve výzvě umožněno podat vysvětlení pouze písemnou formou, neboť jí byla explicitně dána možnost podat vysvětlení též ústně do protokolu. Výzva též obsahuje poučení ve smyslu ust. § 137 odst. 2 správního řádu o možnosti uložení pořádkové pokuty v případě, že žalobkyně bezdůvodně odepře podat vysvětlení, výzva tedy obsahuje informaci o sankci pro případ, že by žalobkyně na výzvu nereagovala.
47. S ohledem na textaci výzvy je však třeba přisvědčit žalobkyni, že z formálního hlediska nenaplnuje veškeré náležitosti uvedené v ust. § 59 správního řádu, neboť není přesně uvedeno, kdy a kam se má žalobkyně dostavit. Soud se tak zabýval otázkou, zda správní orgán I. stupně postupoval nezákonně, pokud výzva k podání vysvětlení neobsahovala přímé předvolání žalobkyně k dostavení se na určité místo, v konkrétní den a čas ve smyslu § 59 správního řádu.
48. Z dikce § 137 odst. 1 správního řádu plyne, že správní orgán opatřuje k prověření oznámení, která by mohla být důvodem k zahájení řízení z moci úřední, nezbytná vysvětlení, zároveň je zde řečeno, že ust. § 59 správního řádu se zde užije pouze obdobně, dále, podle § 10 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. provozovatel vozidla je povinen na výzvu správního orgánu sdělit skutečnosti potřebné k určení totožnosti řidiče vozidla podezřelého z porušení ustanovení tohoto zákona. Ustanovení § 59 správního řádu ve své první větě uvádí, že *správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná*. Z uvedeného vyplývá, že ne vždy a ke každému úkonu je třeba určitou osobu předvolávat, nýbrž pouze v případě, že je její osobní účast při provedení konkrétního úkonu nezbytně nutná. Tato formulace konkretizuje zásadu přiměřenosti a subsidiarity, jež je obecně využívána pro všechny zajišťovací prostředky. V neposlední řadě, ust. § 125h odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb. výslovně připouští, aby provozovatel vozidla písemně sdělil správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, přičemž toto sdělení se považuje za podání vysvětlení.
49. Vzhledem k povaze daného úkonu, kdy žalobkyně byla vyzvána pouze ke sdělení údajů týkajících se totožnosti řidiče, soud shledal, že s ohledem na zásadu hospodárnosti správního řízení a s ohledem na výslovnou dikci § 125h odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb. není nezbytně nutné, aby žalobkyně provedla tento úkon pouze osobně, přičemž jej lze vykonat i písemným sdělením. S ohledem na to nepovažuje soud za nezákonné, pokud výzva ohledně možnosti sdělení předmětných údajů ústně do protokolu neobsahovala přesné určení místa a času, avšak umožňovala žalobkyni sjednat si termín dle jejích časových možností a možností správního orgánu. Námitku žalobkyně, že by v případě podání vysvětlení z její strany správní orgán I. stupně zřejmě neučinil záznam dle § 137 odst. 3 správního řádu, považuje soud za hypotetickou, taková situace v dané věci nenastala.
50. Soud shledal, že pokud bylo skutečně úmyslem žalobkyně sdělit správnímu orgánu I. stupně údaje týkající se totožnosti řidiče, nic jí nebránilo, aby tak v návaznosti na výzvu ze dne 19. 4. 2021 učinila, a to ať už v písemné, či ústní formě, výzva byla v tomto směru zcela srozumitelná, žalobkyně pak neuvedla žádné relevantní překážky, které jí v tomto

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

postupu bránily, přičemž pokud trvala na sdělení těchto údajů ústní formou, neuvedla ani, co jí bránilo si v souladu s výzvou telefonicky sjednat termín, kdy se ke správnímu orgánu I. stupně dostaví. K tomu je třeba též konstatovat, že se jednalo již o druhou výzvu správního orgánu I. stupně ke sdělení totožnosti řidiče, přičemž na první výzvu ze dne 5. 2. 2021 žalobkyně vůbec nereagovala.

51. Odkaz žalobkyně na náleze Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08 je na daný případ zcela nepřiléhavý, v případě posuzovaném Ústavním soudem bylo jednání správních orgánů *ultra vires* z důvodu, že uložením pořádkové pokuty vymáhaly na stěžovateli splnění povinnosti, a to dostavení se na výzvu k podání vysvětlení, ačkoliv skutek, ohledně něhož byl stěžovatel předvolán, nebyl *prima facie* přestupkem. To však není případ žalobkyně.
52. Stanoviskem veřejného ochránce práv č. 9 z roku 2012 se soud v této souvislosti nezabýval, neboť žalobkyně jej k žalobě nepřiložila a nejedná se ani o pramen práva.
53. S ohledem na výše uvedené, kdy výzva ze dne 19. 4. 2021 byla v souladu se zákonem, bylo povinností žalobkyně na tuto výzvu adekvátně reagovat. Pokud tak neučinila, znemožnila správnímu orgánu I. stupně zjištění skutečností vedoucích k určení totožnosti pachatele přestupku, neboť to byla právě žalobkyně, která jako provozovatelka předmětného vozidla, měla disponovat informacemi potřebnými ke zjištění totožnosti řidiče.
54. Soud tak má za to, že správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele, avšak nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení vůči konkrétní osobě. Věc přestupku řidiče tak bylo možné v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb. odložit a v souladu s ust. § 125f odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. projednat věc přestupku provozovatele vozidla, tedy žalobkyně.
55. Výhrady žalobkyně týkající se hodnocení žalovaného ohledně výzvy k podání vysvětlení soud rovněž nepovažuje za důvodné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že výzva k podání vysvětlení obsahovala veškeré náležitosti, argumentaci žalobkyně ohledně terminologie považoval za nedůvodnou a postup žalobkyně považoval za zřejmou obstrukci s cílem prodlužovat řízení, pokud žalobkyně skutečně chtěla osobu řidiče uvést, měla tak učinit, judikaturu citovanou žalobkyní v odvolání považoval za nepřiléhavou, odkázal na ust. § 125h odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb. a uvedl, že již poté, co se žalobkyně poprvé nevyjádřila na zaslanou výzvu, mohl věc přestupku odložit a zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla, nad rámec zákona byla žalobkyně vyzvána k podání vysvětlení, kterou však rovněž nevyužila, sama se zkrátila na svém právu sdělit osobu řidiče. S ohledem na výše uvedené závěry soud nepovažuje vyjádření žalovaného za nedostatečné či vadné.
56. Žalobkyně pak zcela obecně namítala, že správní orgán I. stupně vydal příkaz o uložení pokuty a nerespektoval přitom žádnou ze zásad správního řízení, tuto námitku však ničím nekonkretizovala, navíc příkaz byl podáním odporu zrušen, tedy neexistuje, a není předmětem přezkumu v tomto řízení.
57. V další námitce žalobkyně uváděla, že vozidlo bylo na předmětném místě ponecháno z důvodu poruchy, a tedy dané jednání nenaplnuje materiální znak přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

58. Oba správní orgány se k této námitce vyjádřily, považovaly ji za nevěrohodnou, neboť ji žalobkyně neuplatnila od počátku správního řízení a ani ji ničím neprokázala, což však bylo její povinností, dále vycházely z toho, že odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek dle ust. § 125f zákona č. 361/2000 Sb. je objektivní, přičemž společenská škodlivost vyplývá ze samotného ust. § 125f zákona č. 361/2000 Sb., kdy cílem uvedeného ustanovení je dodržování pravidel silničního provozu na pozemních komunikacích, neboť jejich nedodržením dochází k ohrožení bezpečnosti silničního provozu, k vyvození odpovědnosti za daný přestupek tedy postačuje samotný fakt porušení, resp. nesplnění povinnosti stanovené zákonem; zprostit se odpovědnosti za tento přestupek lze pouze za okolností předvídaných ust. § 125f odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje.
59. Podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. *provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona.*
60. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, čj. 8 As 156/2016-35: „Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku.“ NSS zde rovněž dovodil, že: „Stěžovateli lze přisvědčit, argumentuje-li, že znakové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla je jednání řidiče vykazující znaky přestupku. Není však správný jeho názor, že „[j]ednání řidiče v krajní nouzi (...) nevykazuje znaky přestupku“. Stěžovatel totiž zjevně zaměňuje okolnosti vylučující protiprávnost (zde krajní nouzi) s naplněním skutkové podstaty (znaků) přestupkového jednání.“
61. Z toho se podává, že v řízení o přestupku provozovatele vozidla již zkoumání případných okolností vylučujících protiprávnost, které případně mohly nastat u řidiče vozidla a mezi které by bylo možné zařadit i žalobkyní namítané nouzové zastavení vozidla, není relevantní a nemůže na závěrech ohledně odpovědnosti provozovatele vozidla nic změnit.
62. V daném případě žalobkyně na možné okolnosti vylučující protiprávnost poukazovala až v rámci řízení s provozovatelem vozidla, ke svým tvrzením ani nenavrhla žádné důkazy. Nebylo tudíž namístě, aby se správní orgány těmito tvrzeními blíže zabývaly, jejich odůvodnění bylo zcela dostačující.
63. Tvrzení žalobkyně, že vozidlo bylo řádně označeno výstražným trojúhelníkem, je pak v přímém rozporu s fotodokumentací, která byla ve správním řízení provedena k důkazu, na této dokumentaci se nachází předmětné vozidlo zachycené na celkem pěti snímcích z různých úhlů pohledu, trojúhelník není na snímcích přítomen. Žalobkyně přitom žádné důkazy k umístění trojúhelníku nenavrhla, není konzistentní ani ve svých tvrzeních, kdy ve správním řízení výslovně uvedla, že trojúhelník byl umístěn u vozidla, přičemž nebylo možné jej umístit do vzdálenosti 50 m (viz vyjádření ze dne 26. 7. 2021), avšak v žalobě výslovně uvedla, že trojúhelník byl umístěn až ve vzdálenosti 50 m od

vozidla. Příslušná argumentace žalobkyně je tedy zcela hypotetická, nepodložená a zřetelně odporuje stavu, který vyplývá z provedeného dokazování.

64. Fotografii pořízenou žalobkyní a přiloženou k žalobě, která má dle žalobkyně prokazovat, že policisté při šetření přestupku zaparkovali své vozidlo na chodníku, soud k důkazu neprováděl, neboť tvrzená skutečnost nesouvisí s přestupkem žalobkyně a není tak z hlediska předmětu řízení relevantní.
65. S ohledem na výše uvedené soud nepovažuje námitky žalobkyně ohledně nenaplnění materiálního znaku přestupku provozovatele vozidla za důvodné.
66. Ohledně námitek žalobkyně týkajících se zkrácení jejích práv ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu uvádí soud následující.
67. Dle ust. § 36 odst. 3 věty první správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
68. Ze správního spisu plyne, že v oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání ze dne 8. 6. 2021, které bylo žalobkyni doručeno dne 10. 6. 2021, byla žalobkyně výslovně poučena o tom, že v závěru ústního jednání jí bude dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Předvolání bylo žalobkyni doručeno v době, kdy již byly shromážděny všechny podklady pro rozhodnutí, při ústním jednání dne 20. 7. 2021 bylo provedeno dokazování a správní spis nebyl následně doplňován o žádné nové podklady. Žalobkyně byla k ústnímu jednání řádně předvolána, přičemž se však bez omluvy nedostavila, jednání proběhlo v její nepřítomnosti. Z toho plyne, že jí možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a vyjádřit se k nim byla dána, a svého práva mohla využít. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 10 As 127/2020 – 54.
69. Žalobkyně namítala, že až v omluvě za nedostavení se k jednání uvedla informace o údajné poruše vozidla, z čehož dovozovala, že dokazování nemohlo být ukončeno, dále v této omluvě uváděla, že se práva na seznámení se s podklady nevzdává. K tomu je třeba uvést, že žalobkyně byla předem řádně poučena, že v závěru ústního jednání jí bude dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vzhledem k tomu, že se žalobkyně z důvodů na její straně k ústnímu jednání nedostavila, připravila se o možnost seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, její pozdější vyjádření vůči správnímu orgánu, že se tohoto práva nevzdává, již bylo irrelevantní, neboť jí tato možnost již dříve byla (marně) poskytnuta, není tedy ani podstatné, zda se v podání ze dne 26. 7. 2021 k podkladům vyjádřila či nikoli. V návaznosti na nová tvrzení žalobkyně ohledně nouzového zastavení vozidla pak nebylo důvodné správní spis doplňovat o nové podklady, a tedy ani doplňovat dokazování, neboť, jak je uvedeno výše, žalobkyně ke svému tvrzení nepřiložila žádné důkazy a v daném řízení o přestupku provozovatele vozidla správní orgány nebyly povinny zabývat se okolnostmi, které by mohly vylučovat protiprávnost jednání řidiče.
70. Na případ žalobkyně nelze vztáhnout závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 – 36, neboť šlo o zcela odlišnou situaci, kdy stěžovatel od počátku zpochybňoval protokol o kontrole a uváděl konkrétní skutečnosti, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

NSS konstatoval, že již samotná kontrolní zjištění byla neurčitá, proto měl správní orgán provést další doplňující dokazování, k čemuž došlo až před postoupením spisového materiálu odvolacímu orgánu, po doplnění dokazování nebyl stěžovatel vyzván k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. V projednávaném případě však o skutkovém stavu, kdy vozidlo bylo zaparkováno na ploše, kde platí dopravní značka č. V13, nebylo pochyb, skutkový stav byl správním orgánem I. stupně náležitě zjištěn, správní orgán I. stupně tak mohl mít dokazování za procesně ukončené a vydat ve věci rozhodnutí, k doplnění dokazování zde nebyl důvod.

71. Lze shrnout, že žalobkyni byla poskytnuta možnost seznámit se a vyjádřit se ke shromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí, námitku žalobkyně, že byla zkrácena na svých právech neprovedením úkonu dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, tak soud nepovažuje za důvodnou.
72. K námitce žalobkyně týkající se údajné nicotnosti prvostupňového rozhodnutí z důvodu absence vyslovení viny, soud odkazuje na ust. § 125f odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., které je uvozeno větou: „*Provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud..*“. Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za daný přestupek tedy znak zavinění neobsahuje. Z tohoto pohledu tedy nelze vytýkat správním orgánům, pokud do výroku použily konstrukci: žalobce se *dopustil* přestupku, což ostatně odpovídá dikci § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že nezbytnou náležitostí výroku sice je konstatování viny, toto konstatování však spočívá v explicitním vyslovení toho, že se postihovaného jednání dopustila osoba, která je za správní delikt postihována, musí být dostatečně zřejmé, která osoba je za jednání postihována; z ničeho však nevyplývá, že by ve výroku musela být uvedena přímo formulace „je vinen“ (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018 č.j. 9 As 220/2018-70). Z toho soud dovodil, že výrok prvostupňového rozhodnutí z hlediska vyslovení viny žalobkyně nevykazuje namítané vady, není dán důvod nepřezkoumatelnosti, natož nicotnosti.
73. Námitka žalobkyně, že napadené rozhodnutí nebylo zpracováno ředitelem odboru agend řidičů, Mgr. D., který je pod tímto rozhodnutím podepsán, je čistě hypotetická, žalobkyně k této námitce neuvedla žádná konkrétní tvrzení, ani nenavrhla důkazy. S ohledem na to považuje soud danou námitku za bezpředmětnou.
74. V námitkách shrnutých v bodě 14 výše žalobkyně neuvedla žádné konkrétní argumenty, kterými by zpochybňovala zákonnost či věcnou správnost napadeného rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla, příslušné vedlejší úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí se nijak netýkají naplnění skutkové podstaty daného přestupku, která s ohledem na výše uvedené v dané věci nebyla zpochybněna, soud se proto těmito námitkami více nezabýval.
75. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
76. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto ji náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. září 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.